

JENNIFER L. ARMENTROUT

MÍG A HALÁL...

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHTHRILLEREK!

JENNIFER L. ARMENTROUT

MÍG A HALÁL...

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

VOLTAK BIZONYOS SZABÁLYOK.

Szabályok, amiket nem lett volna szabad megszegni. De ezúttal megtörtént, és a fenébe is, újra meg fog történni. Már nem számít, hogy eddig a pillanatig mindent tökéletesen az irányítása alatt tartott. Már nem számít, hogy követte a szabályokat, és hogy a szabályokat követni *kell*.

Minden megváltozott.

A *lány* visszatért.

És a *lány* megint mindent tönkre fog tenni.

A sarokban kuporgó nyomorult árnyék felnyögött. A nő magához tért. Végre. A férfi közel sem szórakozott olyan jól, amikor a legjobb részeknél nincsenek maguknál. A tervezés türelmet igényel, márpedig a türelem igazi erény, amit hosszú évek várákozásával lehet elsajátítani.

Véres, mocskos kötél zárta körül a bokákat és a csuklókat. Amikor a nő lassan felemelte a fejét, és a pillái szétváltak, végtelen rettegésének feneketlen kútjából riadt sikoly szakadt fel. Már tudta. Ó, igen, már tudta, hogy innen nem kerül ki élve. Tudta, hogy a nap-sugár, ami végigcirógatta az arcát reggel, amikor beszállt a kocsijába,

az utolsó napsugár volt, amit valaha látott. Tudta, hogy akkor szírpantott be utoljára friss levegőt.

Most tompa, mesterséges fény telepedett rá. Tüdejét pénzmaszagú, földes levegővel töltötték meg utolsó lélegzetvételei. A szag lassan beleette magát a bőrébe, és beleragadt a hajába.

A nő hátravetette a fejét, neki a dohos téglafalnak. A szemében remegő rettegést könnyörgés váltotta fel. Mindig ez van. Olyan kibaszottul kiszámítható. Olyan hasztalan. Idelent nincsen remény. Idelent nincsenek csodák. Nem jön a herceg fehér lovon, és nem lovagoltok el a naplementébe.

Fentről léptek zaja hallatszott. Egy pillanattal később nevetés hangja szűrődött át a mennyezeten, a nő pedig felkapta a fejét. Kiáltani próbált, sikítani, de a hangja elhalt. Elhalt, amikor a tompa fény megcsillant a borotvaéles kés pengéjén.

Vadul rázta a fejét, szőke hajának összeragadt tincsei fakó arcába csapódtak. Könnyecseppek vibráltak barna szemében.

– Nem a te hibád.

A nő mellkasa szabálytalan lélegzetektől lüktetett.

– Ha a lány nem tért volna vissza, akkor ez talán meg sem történik veled. Ő tehet róla. – A nő tekintete a kés hegyére ugrott. – Átbaszott, és én a lehető legkellemetlenebb módon fogok visszabaszni neki.

Ezúttal úgy fog végződni, ahogy mindig is kellett volna. A *lány* meg fog halni. De a *lány* előbb meg fog fizetni. Mindenért.

1.

FEJEZET

A VISSZAPILLANTÓ TÜKÖRRE NÉZTEM, és a szívem egyre erősebben kalapált. Kitágult barna szemem túlságosan nagynek tűnt. Úgy néztem ki, mint aki halálra rémült. Így is volt.

Nagy levegőt vettem, felkaptam a táskámat, kivágtam a Hondám ajtaját, és kiszálltam. A hideg levegő azonnal bekúszott vékony pulóverem alá. Becsuktam a kocsi ajtaját, és mélyet szippantottam a frissen vágott fű illatától édes levegőbe.

Elindultam a fogadó felé, ahol felnöttem, és ahol évek óta nem jártam. Éppen olyan volt, amilyenre emlékeztem. Az üresen álló hintaszékeket csak a szél ringatta. A késő tavasztól kora őszig burjánzó páfrányok viszont eltűntek. A széldecskákat fehérre festették. A zsalukat sötétzöldre, és...

És a torkom egy pillanat alatt kiszáradt. Libabőr futott végig a tetejemen, égnek állítva a tarkómon a szőke hajszálakat. Szörnyű, bizarr érzés vágott gyomron. Nem kaptam levegőt. Úgy éreztem, mintha

nagyon erősen megszorították volna a hátamat. A tarkóm úgy égett, mint amikor ő mögém ült...

Megfordultam, és körbenéztem az udvaron. A telket magas sövény határolta. Elég messze volt a Queen Streettől, a városkát ketésselző főúttól, de így is hallottam az elhaladó autókat. Senkit sem láttam. Teljesen körbefordultam. Sem az udvaron, sem a verandán nem volt senki. Talán volt valaki az egyik ablakban vagy a fogadóban, de idekint egyedül voltam. Annak ellenére, hogy a szívem majd kiugrott a helyéről, és az ösztöneim épp az ellenkezőjét üvöltötték.

Megint a zöld sövényre néztem. Olyan sűrű volt, hogy simán elrejtőzhetett valaki mögötte, hogy meglessen, és aztán...

– Elég! – Ökölbe szorítottam a kezemet. – Paranoiás vagy, és teljesen hülye. Elég már! Senki sem figyel.

A szívverésem azonban nem lassult, és reszketés futott végig megfeszült izmaimon. A testem az agyam előtt reagált.

Pánikba estem.

A rettegés jeges karmai mélyen a mellkasomba vájtak, és futásnak eredtem. A kocsim mellől berohantam a fogadóba. Minden elmosódott körülöttem, ahogy felvágattam a lépcsőn, és csak rohantam, egészen fel a legfelső emeletig.

A fogadó feletti lakásokat elválasztó szűk és néma folyosón aztán a földre ejtettem a táskámat, előrehajoltam, és kifulladásra megtámaszkodtam a térdeimen. Mély, egyenetlen lélegzetekkel kapkodtam a levegőt.

Még annyi időre sem álltam meg, hogy megnézzem, mi változott a fogadóban az évek alatt, amíg nem jártam itt. Még annyi időre sem álltam meg, hogy megkeressem az anyámat. Úgy rohantam, mintha démonok loholnának a sarkamban.

És pontosan ezt is éreztem.

Hibát követtem el.

– Nem – suttogtam a plafonra nézve. Nekidőltem a falnak, és megdörzsöltem az arcomat. – Nem követtél el hibát.

Leengedtem a karomat a fal mellé, és mély levegőket véve kényserítettem magam, hogy kinyissam a szememet. Várható volt, hogy megrohannak... az érzések, amikor hazajövök a történetek után.

Amikor elmentem, megesküdtem, hogy soha többé nem teszem be ide a lábam.

Soha ne mondd, hogy soha!

Ezek a szavak keselyűként köröztek a fejem felett attól a pillanattól kezdve, hogy eldöntöttem, visszajövök. Alig tudtam elhinni, hogy tényleg itt ülök, és hogy megtettem azt, amiről azt mondtam, soha nem fogom.

Gyerekként biztos voltam benne, hogy a fogadót kísértetek lakják. Hogy is ne lakták volna? A György korabeli kúria és a hozzá tartozó kocsiszín öregebb az országútnál. Annak idején a föld alatti vasút része volt, amibe azok a titkos útvonalak és menedékházak tartoztak, ahol a szökött rabszolgák meghúzhatták magukat. A mendemondák szerint pedig az antietami csata után itt szállásolták el a sebesült és haldokló katonákat.

Éjjelente megreccsentek a padlódeszkák. A szobákat hirtelen hideg levegő ülte meg. A régi, félhomályos szolgálólépcső pedig egyenesen a frászt hozta rám. A tapétázott falak között árnyak suhantak el. Ha léteznek kísértetek, akkor ez a fogadó, a Skarlát Cseléd minden bizonnyal tele van velük. Bár már huszonkilenc éves, felnőtt nő vagyok, még mindig biztos vagyok benne, hogy a fogadó kísértetjárta.

Ma már azonban egészen más kísértetek lakják.

A kísértet, aki most a szűk emeleti folyosókat járja, a fényes padlókon oson és a sötét lépcsőfordulókban rejtőzik, nem más, mint a

tíz évvel ezelőtti Sasha Keeton, amikor... amikor a Vőlegény még nem érkezett meg a kisvárosba, ahol soha semmi sem történt, és nem pusztított el mindent.

Megesküdtem, hogy soha többé nem térek vissza ebbe a városba, de ahogy Libby nagyfi mindig is mondogatta: *Soha ne mondd, hogy soha!*

Felsóhajtottam, ellöktem magam a faltól, és lenéztem az előtérbe.

Talán nem akadtam volna ki ennyire, ha nem hallgatom meg a híreket a rádióban, amikor letértem az autópályáról. Azt mondták, eltűnt egy nő Frederickből. Csak a vezetéknevét csíptem el, valami Banks. Nővéreként dolgozott a Memorial Hospitalben. A férje aznap reggel látta utoljára, amikor bement dolgozni.

Amikor meghallottam, elakadt a lélegzetem, és végigfutott a hideg a hátamon. Frederick egyáltalán nincs messze Berkeley megyétől. Ha nincs nagy forgalom, akkor negyvenöt perc alatt is le lehet vezetni. Az ujjbegyeim jéghidegek voltak, ahogy kinyitottam és összezecsuktam a kezemet.

Egy ember eltűnése minden körülmények között borzalmas és szomorú tragédia. Több ember eltűnése egyenesen rémisztő, vezető hír, és már utalhat valamire...

Átkozódva elhessegettem ezeket a gondolatokat. Az eltűnt nőnek semmi köze hozzám. Ez nyilvánvaló. Istenemre mondom, tudom, milyen traumákat okoz egy eltűnt személy, és szívből remélem, hogy a nő épségben előkerül, de *semmi* köze hozzám.

Vagy ahhoz, ami tíz évvel ezelőtt történt.

A hideg, január eleji szél végigvágta a tetőn, és összerendeztem. A szívem majd szétfeszítette a mellkasomat. Úgy reszkettem, mint egy egér, ami egy éhes macskákkal teli szobába tévedt. Ez...

A telefonom csengőhangja szakított ki a gondolataim közül. Előrehajoltam, és addig kotorásztam a hatalmas válltászkámban, amíg az ujjaim körbe nem ölelték a telefon sima felszínét. Kihúztam a táskából. Az ajkam megremegett, amikor megláttam, ki hív.

– Sasha – szólt bele a telefonba anya, amint megnyomtam a gombot. A nevetése mosolyt csalt az arcomra. – Mégis hol a csudában vagy? Láttam elől a kocsidat, de sehol sem találalak.

Összerándult az arcom.

– Az emeleten vagyok. Kiszálltam a kocsiból, elindultam az ajtó felé, de... – Képtelen voltam kimondani, képtelen voltam beismerni, hogy megrémültem.

– Szeretnéd, ha felmennék? – kérdezte anya, mire összeszorítottam a szememet.

– Nem. Már jól vagyok.

Egy darabig nem szóltunk.

– Sasha, édesem, én... – Anya hangja elhalt, és csak találgatni tudok, hogy mit akart mondani. – Annyira örülök, hogy végre itthon vagy!

Itthon.

A legtöbb huszonkilenc éves kudarcnak élné meg, ha haza kellene költöznie. Én épp az ellenkezőjét érzem. Nem kis dolgot vittem véghez azzal, hogy hazajöttem. És nem is volt könnyű rászánnom magam. Kinyitottam a szemem, és lenyeltem az újabb sóhajt.

– Lemegyek.

– Gondoltam, hogy le fogsz. – Anya újra felnevetett, de ezúttal megremegett a hangja. – A konyhában vagyok.

– Jó – szorosabban markoltam a telefont –, pár perc, és megyek.

– Jól van, édesem!

Anya letette, én pedig lassan visszadugtam a telefont a táskámba. Egy pillanatig mereven, földbe gyökerezett lábbal álltam. Aztán határozottan bólintottam. Eljött az idő. Végre eljött.

Padlót fogtam.

A fogadó belső tere egyáltalán nem úgy nézett ki, mint amire emlékeztem. Ahogy áthaladtam az előtéren, elámultam azon a rengeteg változáson, amin az épület tíz év alatt átment. A táskámat a kezemben lóbálva beléptem a földszintre. Eltűntek a recepciónál álló öreg székek, és a pulton álló vadiúj vázák műorchideákkal voltak tele. A két helyiséget egybenyitották, a virágos tapéta helyett nyugalmat árasztó szürke festék borította a falakat. Az ócska, régimódi, bíbor kárpittal húzott székeket is lecserélték, a helyükön kék-fehér, vastag párnás karosszékek álltak az asztalok végein, megkönnyítve a beszélgetést. A téglából készült kandallót lepucolták és fehérre festették.

Az ebédlőben újabb meglepetések vártak. A hatalmas, rideg asztal is eltűnt, aminél egykoron a vendégek együtt voltak kénytelenek enni, ha úgy döntöttek, hogy a fogadóban vacsoráznak. Mindig is gyűlöltem, mert igencsak kínos volt. Az ebédlőben most öt nagy körasztal állt, amiket hófehér abrosszal terítettek meg. Az itt álló kandallót is úgy festették le, hogy passzoljon a társalgóban lévővel. Az üvege mögött lángnyelvek táncoltak. A szobában egy kisebb bárpultot is berendeztek, a kandalló mellett kényelmes kis kuckót alakítottak ki.

A Skarlát Cseléd végre megérkezett a huszonegyedik századba.

Mesélt vajon erről anya? Sokszor beszélünk telefonon, és anya többször meg is látogatott Atlantában az elmúlt tíz évben. Valamikor

meg kellett említenie. Minden bizonnyal meg is tette, de hajlamos voltam egyáltalán nem odafigyelni azokra a dolgokra, amiknek bármi köze is volt ehhez a városhoz.

Ez lényeges. Nagyon fontos, hogy rájöttem erre, mert így már tudom, hogy túlságosan mélyen eltemettem magamban a dolgokat.

Gombóc kezdett nőni a torkomban, a szemem mögött hülye könnyecsek kezdtek égni.

– Ó, istenem! – motyogtam, miközben egyre gyorsabban pislogtam, és a kézfejemmel megtöröltem a szememet. – Jól van, szedd össze magad!

Elszámoltam tízig, aztán megköszörültem a torkomat, és bólintottam. Készen álltam találkozni az anyámmal. Mégpedig anélkül, hogy sírva fakadnék, mint egy nyűgös, éhes kisbaba.

Amikor már egészen biztos voltam benne, hogy nem fogok összeomlani, megmozdítottam a lábaimat. A levegőben terjengő sült hús illata a konyha felé vezetett. A CSAK SZEMÉLYZET feliratú tolóajtó csukva volt. A kilincs felé nyúltam, és abban a pillanatban magával rántott a múlt. Másodpercekkel később már láttam is magam, ahogy az óvoda első napja után keresztülrohanok ezen az ajtón, és kezemben egy vízfestékkel mázolt rajzot lobogtatva apám karjába ugrok. Majd felidéztem, ahogy bekullogtam ugyanezen az ajtón, miután életemben először összetörték a szívemet. Az arcom sár és könnyek keverékétől volt mocskos, mert Kenny Robert belelökött a sárba a játszótéren. Aztán tizenöt évesen láttam magamat, amikor már tudtam, hogy apám soha többé nem fog várni rám.

Azt is láttam, ahogy keresztülvezetem az ajtón a fiút, akit gazdaságiismeretek-órán ismertem meg, és be akartam mutatni anyának. A szívem ekkor kihagyott egy ütemet, és kirántott az emlékfolyamból.

– Istenem! – nyöszörögtem, miközben igyekeztem még az előtt másra gondolni, hogy lelki szemeim előtt megjelentek volna azok a fakókék farkasszerű szemek. Tudtam, hogy ha meglátom azokat a szemeket, akkor a következő tizenkétezer évben nem is fogom tudni kiverni őket a fejemből. Erre pedig most egyáltalán nem volt szükségem.

– Hú, de elfuserált vagyok!

Megráztam a fejem, és elhúztam a tolóajtót. A gombóc azonnal újra megjelent a torkomban, ahogy megláttam őt a rozsdamentes acélpult mögött, ott, ahol annak idején apa is állt, amíg el nem vitte az özvegycsináló: egy súlyos, előjel nélküli, reggeli szívroham.

Egy pillanat alatt elfelejtettem, hogy mennyire féltem az idevezető úton, és milyen szörnyűséget hallottam a rádióban. Úgy éreztem, újra öt éves vagyok.

– Anya! – tört fel belőlem a krákogó hang, majd a földre ejtettem a táskámat.

Anne Keeton kilépett a pult mögül, én pedig majdnem hasra estem, ahogy odarohantam hozzá. Már egy éve nem láttam. Előző karácsonykor eljött hozzám Atlantába, mert tudta, hogy még nem állok készen arra, hogy hazajöjjek. Csupán egy év telt el, de anya legalább annyit változott, mint a fogadó.

Vállig érő haja már inkább volt ősz, mint szőke. Barna szeme körül elmélyültek a ráncok, és újak jelentek meg telt ajka körül. Mindegy kerekded volt – végtére is tőle örököltam a csípőmet, a melleimet és a hasamat, na jó, a combjaimat is –, most viszont legalább tíz kilóval kevesebbnek tűnt.

Aggodalom bontott virágot a gyomrom mélyén, miközben átölelt. Ezt sem vettem volna észre legutóbb? Tíz év alatt sok mindenről lemarad az ember, ha csak időnkét találkozik valakivel.

– Édesem – mondta lány hangon. – Kicsim, úgy örülök, hogy látalak! Olyan jó, hogy itt vagy!

– Én is – suttogtam, és így is gondoltam.

Eszem ágában sem volt hazajönni, de ahogy egyre szorosabban öleltem anyát, és beszippantottam parfümjének vaníliás aromáját, már tudtam, hogy jól döntöttem. Már csak azért is, mert a gyomrom mélyén növekvő aggodalom lassan az egész testemben szétáradt.

Anya csupán ötvenöt éves volt, de a halál nem számolja az éveket. Ezt mindenkinél jobban tudtam. Apa fiatalon halt meg, és tíz évvel korábban, tizenkilenc évesen, nekem is... nekem is kis híján elvették az életemet. Miután már *minden* mást elvettek tőlem.

2.

FEJEZET

A VERANDÁRA ÉS A KERTRE NÉZŐ ABLAK ALATT ÁLLÓ VASASZTAL azóta a konyha része, hogy az eszemet tudom. Végigsimítottam rajta a kezemet. A bőrömet megcsiklandozták az asztal szélébe vájt apró, ismerős mélyedések. Gyerekként ennél az asztalnál színeztam, kamaszként pedig itt írtam meg a leckémet.

A régi konyhába – ami most tárolóhelyiségként funkcionált – vezető ajtón is CSAK SZEMÉLYZET felirat állt, és ezt is, mint a felújított konyhában mindent, fehérre festették.

Anya két csésze kávé hozott, és leült velem szemben. A konyhát olyan illat lengte be, mintha egy kávézóban ücsörögtünk volna. Már egyáltalán nem gondoltam arra, hogy mennyire kiakadtam, amikor megérkeztem.

– Köszönöm – mondtam, és a kezembe vettem a meleg csészét. Mosolyra húztam a szám szélét.

A csészét kis zöld karácsonyfák díszítették. Bár karácsony már két hete elmúlt, és már minden díszt leszedtek, a karácsonyos csészék

egész évben használatban maradtak. Körbepillantottam a konyhában, és összehúztam a szemöldökömet.

– Hol van James? – James Jordan volt a főszakács már legalább tizenöt éve. – Ha a szimatom nem csal, épp sült valami.

– Nem csal, két sült hús készül. – Anya beleivott a kávéjába. – Megváltottattunk pár dolgot. A vendégeknek egyenként jelezniük kell, hogy aznap este nálunk akarnak-e enni, mi pedig ez alapján főzzük meg a vacsorát. Így kevesebbet kell dolgoznunk, és nem pazarolunk annyi élelmiszert sem. – Egy pillanatra elhallgatott. – James már csak heti háromszor jön be, kedden, csütörtökön és szombaton. – Letette a csészéjét az asztalra. – Még elég jól megy az üzlet, de így, hogy évente bukkannak fel az újabbnál újabb hotelek a környéken, alaposan meg kell fontolnom, mire költünk. Emlékszel, hogy meséltem Angela Reidyről?

Amikor bólintottam, folytatta.

– Szerdától vasárnapig reggelente és délutánonként ő a szobalány. Daphne is itt van még, de egyre jobban benne van a korban, úgyhogy már csak részmunkaidőben dolgozik. Angela nagyszerűen dolgozik, de kicsit szeleburdi, és néha feledékeny. Állandóan kizárja magát a bérelt sorházából, de olyan gyakran, hogy már itt is tart egy pótkulcsot.

Végiggondoltam, amit anyám mondott, és beleittam a cukros kávéba. Éppen olyan volt, ahogyan szeretem. Tulajdonképpen azt mondta, hogy egyedül viszi az egész fogadót. Ez rögtön meg is magyarázta a szeme körül egyre mélyülő ráncokat, az újabbakat, amik a szája körül jelentek meg, és a szőke hajának szürkés árnyalatát. Mindenkit kikészítene, ha minimális segítséggel kellene üzemeltetnie egy fogadót vagy bármilyen más üzletet. Ráadásul anyámnak egyáltalán nem volt könnyű az elmúlt tíz év. Persze egészen más okból.

Ugyanabból az okból, amiért nekem is nehéz volt.

Néha, tényleg nem túl gyakran, sikerült elfelejtenem, hogy mi üldözött el otthonról. Ritkák voltak ezek a pillanatok, de amikor megtörténtek, olyan... olyan meleg békességet éreztem, mint még soha. Úgy tehettem, mintha egy teljesen átlagos nő lennék, aki talán még szereti is a munkáját, és akinek átlagos, szinte már unalmas a múltja. Nem mintha nem békéltem volna meg mindennel, ami történt... velem és a családommal. A hatévnyi intenzív terápia végül meghozta a gyümölcsét. És mégis mindennél jobban vártam azokat a pillanatok, amikor mindent elfelejtettem, és hálát adtam értük az égnek.

– Egyedül viszed az egész fogadót, anya. – Leraktam a csészémet az asztalra, és keresztbe tettem a lábamat. – Ez nagyon sok.

– Megoldom. – Mosolygott, de whiskey-színű szeme fáradtan bámult rám. Ugyanolyan szeme van, mint nekem. – De most már itt-hon vagy. Most már lesz segítségem.

Bólintottam, és belebámultam a csészémbe.

– Haza kellett volna jönnöm...

– Ne mondd ezt! – Anyám átnyúlt az asztalon, és a kezét rátette az enyémre. – Nagyon jó állásod volt...

– Lényegében az volt a munkám, hogy a főnökömre vigyázzak, nehogy megcsalja a harmadik feleségét. – Elvigyorodtam. – És nem is végeztem valami jó munkát, mert már a hármas számú is lapát-ra került.

Megrázta a fejét, és felemelte a csészéjét.

– Édesem, egy multimilliárd dolláros tanácsadó céget vezető üzletember vezető asszisztense voltál. Több felelősséged volt, mintsem az, hogy a gatyájában tartsd a...

Elnevettem magam.

Egykori főnökömnek az üzleten kívül csak egy nagyobb szenvedélye volt. Annyi nőt megdugni, amennyi fizikálisan csak lehetséges volt. De anyámnak igaza volt. Hosszú éjszakák az irodában, vacsoramegbeszélések és folyamatos, egyfolytában változó beosztás, állandó repkedéssel a keleti és a nyugati part között, és keresztül-kasul a világban. Öt évig ez volt az életem. Megvolt a maga előnye és hátránya, és egyáltalán nem volt könnyű meghoznom a döntést, hogy otthagynom. A munkám révén viszont meg tudtam takarítani egy kis pénzt, ami lehetővé tette, hogy átváltsak egy sokkal lassabb és könnyedebb életvitelre.

– Jó életed volt Atlantában – folytatta, én pedig felvontam a szemöldökömet. Az életemmel ugyanis valójában Mr. Berg rendelkezett. – És nem lehetett könnyű visszatérni az ittenihez.

Az egész testem megfeszült. Ugye nem akarja most felhozni? Megszorította a kezemet.

Persze hogy fel akarta hozni.

– Tudom, hogy nem lehetett könnyű szembenézned az emlékeiddel és visszatérni ebbe a városba. *Tudom*, édesem. – Keserűen elmosolyodott. – Megértem, hogy nagy dolog ez a számodra. Már az is, hogy egyáltalán rá tudtad venni magad. És tudom, hogy miattam jöttél vissza. Ne becsüld le, amit véghezvittél.

Ó, istenem, majdnem újra elsírtam magam.

Igen, miatta jöttem vissza, de... de ugyanakkor magam miatt is.

Kihámoztam a kezemet az övéből, és majdnem teljesen kiittam a kávémat, nehogy elbőgjem magam és megint az asztalra boruljak, mint régebben annyiszor.

Anyám hátradőlt.

– Szóval – kezdte, és megköszöri a torkát –, néhány doboznyi holmid megérkezett szerdán, James pedig felvitte őket az emeletre. Gondolom, a kocsiban is van még pár cuccod, igaz?

– Ja – motyogtam, miközben anyám felállt, és a hatalmas mosogatóhoz vitte a csészéjét. – Majd én felhozom őket. Főleg ruhák, és egyébként is jól fog jönni egy kis mozgás, miután annyit ültem a kocsiban.

– Lehet, hogy meg fogod gondolni magad, amikor eszedbe jut, hogy hány lépcsőfokot kell megmásznod. – Előblítette a csészéjét. – Csak három szobánk van, ketten vasárnap mennek el, a harmadik meg, egy friss házaspár, kedden.

Megittam a kávémat.

– Mi a helyzet a következő foglalásokkal?

Miközben megtörölte a kezét egy konyharuhában, anyám elsorolta, mi várható a következő héten. Nagyon tetszett, hogy fejből tud mindent.

– Tudok valamit segíteni most? – kérdeztem.

Megrázta a fejét.

– A háromból két szoba vacsorázik itt. A sültnek kell még egy kis idő. A krumplit már megfőztem és felvágtam, mehet az is a sütőbe. Ha szeretnél segíteni a felszolgálásban, akkor várlak úgy két óra múlva.

– Rendicsek – feleltem, és ahogy kezdtem felállni, a szemem sarkából észrevettem, hogy valami megmozdul a sarokban.

Az ablak felé fordulva láttam, hogy homályos árnyak suhannak el a veranda jobb oldalán. Megzörrentek a kis almafa ágai. Hunyorogva közelebb húzódtam az ablakhoz. Valami mozgott a lugas mögött, amit általában sűrűn benőnek az indák. Valami, ami sötétebb volt a többi árnyéknál, valami, ami a sövény mentén mozgott. Azt vártam,

hogy kilép valaki az ágak közül, de amikor nem így történt, a tekintetem visszasiklott az udvarra. Ott sem láttam senkit, így visszaneéztem a verandára. A padon és a székekben nem ült senki, és mégis meg mertem volna esküdni, hogy láttam odakint valakit.

– Mit nézel annyira, édesem?

Mivel magam sem tudtam, így szaporán pislogni kezdtem, majd megráztam a fejem, és visszafordultam anyám felé.

– Szerintem az egyik vendég kint van.

– Fura – mondta, és a kampókon lógó fazekak között a sütőhöz lépett. – Egyik vendég sincs itt. Amennyire tudom, mind elmentek valahova.

Anyám a kezébe vett egy sütőkesztyűt, én pedig visszafordultam az ablakhoz.

– Persze az is lehet, hogy csak elkerültük egymást az egyikükkel – tette hozzá, majd a sütőajtó nyikorgása megtöltötte a konyhát. – Nem ez lenne az első eset.

Odakint semmi sem mozdult.

Valószínűleg nem is volt kint senki.

Az idegeim szórakoztak velem. És a paranoiám. Mint akkor, amikor lélekszakadva rohantam be a házba, és meg sem álltam az emeletig. A visszatérésem eléggé kikészített, és csak remélni tudtam, hogy senki sem hibáztatna ezért.

Lebiggyesztettem az alsó ajkamat, és eszembe jutott, hogy mit hallottam a rádióban. Összerándult a gyomrom. Karba tettem a kezeimet.

– Hallottam a rádióban, hogy eltűnt valami nő Frederickben.

Anya megállt félúton a sütő felé. Találkozott a tekintetünk, és amikor egy szót sem szólt, csomók formálódtak a gyomromban, és úgy tekergőztek, mintha több száz apró kígyó lett volna.

– Miért nem szóltál róla? – kérdeztem.

Anyám visszafordult a sütő felé, és felhúzta a kesztyűt.

– Nem akartam, hogy idegeskedj. Tudom, hogy nem tetted volna, de akkor is. Nem akartam, hogy aggódj. – Alig láthatóan megrázta a fejét. – És azt sem akartam, hogy esetleg meggondold magad, és mégse gyere haza.

Halkan beszívtam a levegőt. Tényleg azt gondolta, hogy ennyire sebezhető vagyok? Hogy egy közeli államban eltűnt nő miatt meggondolnám magam? A történeteket követően valóban sebezhető lettem volna. Újra összetörtem volna. De már nem az a lány voltam.

– Szörnyű dolog, ami azzal a nővel történt, de te is tudod, mit mondanak. A legtöbb ilyen eltűnési eset mögött olyasvalaki áll, akit az illető jól ismert – mondta. – Valószínűleg a férj.

Csakhogy az én esetemben nem olyasvalakiról volt szó, akit ismertem. Fogalmam sem volt, hogy kicsoda ő. Egészen addig, amíg már túl késő volt.

Néhány óra múlva, miután segítettem felszolgálni a vacsorát a cuuki idős párnak, aki a harmadik emeleten szállt meg, és a háromtagú családnak, ami Kentuckyból érkezett, hogy meglátogassa a rokonait, már az új lakásomban álltam.

Istenem, olyan furcsa volt megint itt lennem!

Ismerős, mégis olyan más.

Jól ment a felszolgálás, de különösnek tűnt valami olyasmit csinálni, ami még az után is a zsigereimben volt, hogy évek óta nem csináltam. Egészen bizarr módon kicsit hasonlított a vezető asszisztensi munkámra. Akárcsak Mr. Bergnél, itt is előre kellett látnom

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

bizonyos dolgokat. Csak éppen itt másfajta *dolgokat*. Mondjuk, újratölteni a vendégek poharait, vagy elvinni egy tányért.

A takarítás viszont ugyanolyan szívás volt, mint amire emlékeztem.

De legalább addig sem gondolkodtam, amíg leszedtem az asztalokat, és előblítettem a tányérokat, mielőtt bepakoltam őket a mosogatógépbe, miközben anya a vendégekkel foglalkozott. Az elmém egészen addig áldott ürességtől kongott, amíg fel nem mentem az emeletre.

A padlástérben két és fél lakást alakítottak ki. Apa meghalt, mielőtt a harmadikat is befejezhette volna, és a bezárt ajtó mögött azóta nem változott semmi. A félkész lakás választotta el egymástól a másik kettőt. Nem voltam benne biztos, hogy valaha befejezik, és ha mégis megtörténne, vajon mi célt szolgálna. Nem mintha a közeljövőben több helyre lett volna szükségem.

Vagy valaha is.

A gondolataim úgy elkalandoztak, hogy a jobb kezem önkéntelenül a bal felé nyúlt, és végigsimítottam a gyűrűsujjamat. Hiába töltöttem az elmúlt hat évet terápiával, még most sem tudtam elképzelni, hogy valaha újra esküvői ruhába bújjak, vagy megengedjem valakinek, hogy gyűrűt húzzon az ujjamra.

A terapeutám szerint idővel változhatnak az érzéseim, de én erősen kételkedtem abban, hogy így lesz. Még arra sem voltam képes, hogy a volt főnököm harmadik esküvőjére elmenjek. A gondolatától is felfordult a gyomrom.

Észbe kapva, hogy mit csinálok, kihúztam a bal kezemet a jobb alól, és körbenéztem a lakásban.

Nem éppen ilyenre emlékeztem, úgy tűnt, hogy anya az egészet felújíttatta. De az is lehet, hogy csak azért tűnt a hely nagyobb